

היא היתה נערה צעירה ונאה למדי. היא עבדה כמוכרת בחנות "כלבו" ובעליה היו מרוצים ממנה מאד; לא קיבלה מעולם הרעלת קיבה בקיץ ולא לקתה מעולם בגולה בחורף. ודיקנית, הרוצה ומאירת פנים.

היה לה בחור, לבלר במשרד. בחור יפה, עליו ומלא חיים. הבריות אמרו עליו שאין הוא חכם ביותר, אך הוא היה מלא בדיחות כרימון ואהוב בחברה וביחוד עליה; היא אהבה אותו עד לשגעון. הוא אהב מחולות, ומאחר שהיא לא ידעה לרקוד לימד אותה. לעתים קרובות היו הולכים למסיבות ולנשפים. הוא היטיב לנגן על אקורדיון ולה היה קול ערב למדי. בקיצור — החיים שטפו כאידיליה והם היו מאושרים מאד עד —

שביום בהיר אחד הודיע לה, שנמאס לו הדבר; "אני מחפש חוכן בחיים", התפלספי, "ולכן אהב אני שינויים. אנו מסתובבים זמן רב, בלי תכלית. לי אין כסף, גם לך אין. ולכן..."

היא בכתה: "אבל, יקירי, מה אעשה בלעדיוך?" והוא בשלו: "אין זה נורא. החיים לפניך. המי שיכי לרקוד, לבלות, תמצאי בחור..."

היא היתה אומללה ובכתה מרה בלילות, אבל בימים היתה עובדת ומאירה פנים ללקוחות. אחר כך חדלה לכבד בלילה ובמקום זה היתה הולכת לנשפים ובאחד הנשפים האלה פגשה באמת בחור נחמד, אבל הוא לא רקד כלל.

בחרתה לחשב לה: "זהו סטודנט חפשי; לומד מן היום בו נולד. אומרים עליו, שאין הוא חכם גדול, אבל מלא תורה כרימון וזה חשוב."

היא לא זכרה כיצד התודעה אליו ואיך התחילו לטייל יחד, אבל זאת היתה עובדה, הוא לא היה יפה תואר כלכלר בלילה, אבל "פנים מענינים" היו לו וחברותיה קינאו בה על "הבחור הרציני" שלה. הוא נראה לה כסמל התכמה והתרבות והעריצה אותו כאליל. הוא פתח לפניו אופקים חדשים, גילה לה את אוצרות הספרים והראה לה את כל הספריות בעיה. היא התחילה לקרוא בשעות הפנאי ובימים שהוא למד היתה יושבת בספרייה, קוראת וכותבת רשימות במחברת עשה כתי שישבע רצון ויעלה חיוך על שפתיו. החיים היו מלאי תורה וענין עד —

שביום עבות אחד הודיע לה, שהוא מפליג לא- מריקה. "בארץ זו", הסביר לה, "דרכו של אדם להת- נחן. אין לך אופק, אין לך תורה, אין לך בסיס, אין לך..."

היא חפצה לשקר, אך פתאום לא היה איכפת לה. "אני מוכרת בחנות", אמרה והציצה לתוך עיניו. הוא נרתע: "בחורה אינטליגנטית כמותך! כמה חבל שאין לך עבודה שמרימה יותר את הנפש! הייתי מציע לך עבודה של טיפול בילדים. את היית ודאי מתאימה לכך מאד."

היא צחקה, אבל הוא חשב על כך ברצינות וכעבור ימים מספר הודיע לה, שאם תרצה, הרי יש לה משרה: שני ילדים, הגברת נהדרת, השכר טוב, ה... והיא החליטה את עבודתה. "הנה מחליפים הבחור רים את בחורותיה; הבלבר שלי יש לו כבר רשימה של חמש או של שש מאז... ולמה לא אחליף אני את משרתי?"

והסתרן לא טעה: היא התאימה מאד לתפקידה. הילדים אהבה, גברתה כנדה אותה והשכן הצעיר שממול התחיל זורק בה מבטים וחיוכים.

היא לא זכרה כיצד התודעה אליו, וכיצד התחילו לטייל. הוא היה נחמד מאד ובעלת הבית אמרה לה, שאין הוא חכם ביותר, אך הוא מוסיקלי להפליא ומנגן בכמה כלים.

"כמה חבל שאינך מנגנת ואינך שומעת מוסיקה", אמר לה. הוא הוליד אותה לקונצרטים שלא הבינה בהם כלום, אבל הקשיבה כתלמידה טובה מפני שהוא אהב מוסיקה והיא אהבה אותו עד מותה. היא יכלה להקשיב שעות לתרגוליו בכנור, בפסנתר ובחליל — אבל לא למוסיקה היתה דעתה, כי אם עליו, על תנועותיו.

"מדוע לא תלמדי לנגן? יכול אני ללמד אותך משהו... לפי דעתי יתאים לך הכנור מאד מאד." והיא עשתה פלאים. התרגילים היו משעממים וחריקת הכנור היתה שנואה עליה כחריקת המזלג על הצלחת, אך היא היתה מאושרת לראותו וזהר מהצלחתו ונוהר משיבועת רצון. הוא הביח לעשות ממנה וירטואווי. וכך שטפו החיים בתכניות פלאים עד —

שביום בהיר אחד הופיע אביו שעשה רגלי מסחרו בחו"ל והבחור המבטיח עולמות הצטמצם בין רגע וזהה לילד נוהף. "אבי בטוח שאת גורמת לפגור בנגינה", אמר לה. "מי כמוני יודע שאת רק מעודדת אותי, אבל אבי הוא בעל דעות קדומות ואת... משרתך... הוא דורש ממני לעזוב את העיר מיד."

היא בכתה: "אבל, יקירי, מה אעשה בלעדיוך?" והוא ענה ביגון: "מה תעשי? המשיכי לנגן... את כבר הגעת לדרגה די גבוהה. בטוחני שתהיי וירטואווי גם בלעדיוך..."

החיים היו מרים מאד, ונפשה מרה שבעתים. אבל היא ניגנה, משום שהעבודה הקשה על גבי המיתרים השכיחה את יגונה. יום אחד שמעה דפיקה בלדת חדרה ואדם צעיר נכנס.

"אני מציג את עצמי", אמר. "הריני הרופא שבא לגור בשכונת רציית לבקש מגברתי, שבין השעה 9 לבין השעה 12 בבוקר, אם לא יקשת עליה, תואילי נא לא לתרגל בקול רם, כי הפצינטים..."

"הו, מבינה אני, מבינה אני..." "אבל, בלי קומפלימנטים, הגברת מנגנת באופן נפלא, באופן המושך את הלב..."

היא לא זכרה מתי הופיע בפעם השניה. הוא ביקש ממנה לנגן לפניו והזמין אותה לבקר במר- פאתו. הוא היה אדם נחמד, בטוח בעצמו ושבע רצון בעבודתו. בעלת הבית שהיתה מנקה את חדריו אמרה לה, שאין הוא חכם ביותר, אבל בקי מאד במקצועו וזה משנה לא מעט. הוא היה מרבה לדבר על כך והיא גילתה התענינות מרובה בשטח המדיצינה.

"עליך ללמוד קצת כיצד מטפלים בחולים". אמר לה. "נראה לי, שהיית עושה חיל בתור אחות רח- מניה. הייתי מקבל אותך בתור אסיסטנטית; תלמדי דבר מה..."

והיא למדה ועשתה חיל. החולים גרמו לה סחרחורת והפעמים עוררו בה תיעוב, אבל הוא היה מאושר לראותה מתקדמת והיא היתה מאושרת לר- אותו מאושר. החיים היו מלאי עבודה וענין עד —

שבעלת הבית סיפרה לה בסוד, שמצאה מכתב פתוח על מטבח, מאת ארוסתו... לבה נפל עליה והיא הטיחה בפניו ששיקר לה. הוא צחק: "אמנם צריך הייתי לספר לך שיש לי אישם ארוסה, אך מי העלה על דעתי..."

היא בכתה: "אבל, יקירי, מה אעשה בלעדיוך?" והוא ניחם אותה: "אין דבר, החיים לפניך... הייתי מייצג לך להמשיך ולהשתלם בתור אחות. מובטחני שתעשי חיל..."

החיים היו ריקים מאד, אבל היא החליטה ללמוד. לא מתוך ענין; היא שנאה את המקצוע הארוך הזה ונגעיה האדם המתועבים. "אבל עלי לרכוש לי סוף סוף מקצוע..."

והיא למדה בשקידה, כי הלמוד השכיח ממנה את אכזבותיה. באחד מימי הפרקטיקה שלה בבית החולים התודעה אל צעיר ששכב חבוש בגבס; מכונתו הפרטית התהפכה כתוצאה מנסיעה מטורפת והוא שבר יד ורגל. היא טיפלה בו במסירות והוא שלח בה מבטי הערצה. כשהחלים, בא לבקר בבית החו- לים, ואחייכ בביתה ואחייכ החלו לבלות את זמנם בנעימים.

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא טיילה וטיילה אותו. הם הלכו לרקוד. הוא לא היטיב לרקוד כל כך, אבל נעים היה לבלות אתו. הם קראו בספרים והחליפו רשמים — והיא החליטה כמתרברב בהבנתו את הכנור העריץ רק כשהיה בידה, אבל הוא היה נחמד והוא "סימפטה" אותו, בערב אחד זרוע כוכבים, כשליחה אותה לביתה, אמר לה בקול רחוי אהבה:

"יקירתי, מציע אני לך נשואין... תוכלי לחיות בביתי חיי אושר ולנוח מעמל חיוך הקשה. אני אוהב אותך מאד מאד..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

הוא ענה ברוח שפלה: "יודע אני שאת עולה עלי כהרבה בחינות. את משכילה, קראת הרבה, את מנגנת, יש לך מקצוע חפשי, ומלבד זה את נהדרת בחברה; שרה, רוקדת, עליוה..."

"אתה מבין זאת יפה", אמרה לו. "אם כך, מוטב שנפרד בהקדם..."

הוא היה אחוז יאוש. "אבל, יקירתי, מה אעשה בלעדיוך?" היא משכה בכתפיה: "כל החיים לפניך. עליך ללמוד הרבה, לעבוד, להשיג דבר מה. ודאי תמצא יום אחד את אשרך..."

הוא היה בחור נחמד עד מאד. איננו חכם גדול, הביעו ידידותיה דעה. "אבל הוא בחור עליו, יש לו כסף, יש לו מכונת פרטית — וזה יותר ממהו..."

היא נענעה בראשה: "גוכון, אוכל לחיות בעושר, יש לך כסף, אבל כיננו לבין עצמנו — לא אמצא בך ענין רב. נעים מאד לבלות אתך, אך..."

</